

B. A. Taylor

Szar nap

– Hogy is kell ezt megkötni? – mormolta Stan magában a tükör előtt. Felhajtott gallérokkal próbálkozott a nyakkendőkötéssel. Régen viselt utoljára ilyen flancos öltözetet, talán a nagyapja temetésén. Az emberek nagy része csak esküvők és temetések alkalmával öltözik ki. Nem véletlen, hogy elfelejtette. Az érettségi banketten viselt nyakkendőjét – előrelátó öngondoskodást mutatva – megkötvé rakta el a szekrénybe, hogy amikor kell, csak beledugja a fejét, meghúzza a csomót és kész is. Ám szembesülnie kellett vele, hogy a bankett utáni sörtől elázott, szép emlékek nyomait őrző, legényfoltos és molyrágta nyakkendőt mégsem lenne ildomos egy munkaügyi meghallgatásra felvenni. Maradt hát a másik, amit pedig nem tud megkötni. Próbálkozott még egy darabig, aztán arra jutott, hogy inkább nem vesz fel nyakkendőt. Sőt, a zakót is leveszi. Ez úgyis csak egy meghallgatás lesz. Minden esélye megvan rá, hogy jó benyomást keltsen a munkáltatóban.

Stan hónapok óta keresett már munkát és kezdett kifogyni anyagi tartalékaiból. A tökéletes állásra várva lapozgatta a hirdetések és járt a munkaközvetítőket, de semmi. Egyre lejjebb rakta a lécet, de közben beütött a válság és fogytak a lehetőségek. Azon kapta magát, hogy, ha elmegy egy meghallgatásra, az állást betöltik, mire odaér. Ezért szándékosan egy órával előbb készült most elindulni.

Kilépett az ajtón és a buszmegálló felé vette az irányt. Messzire kellett mennie, de gondosan eltervezte az útvonalat két buszvonallal igénybevételeivel és a kettő közötti hosszú sétával. Egy szál cigit türelmesen elfüstölve várta a járatot, ami tökéletes pontossággal meg is érkezett. (A negyed órás késés ezen a környéken még a tökéletes pontosság kategóriájába esik.)

Félig ismerős környéken szelte az utakat az autóbusz, repítette Stant célja felé. Tökéletes, vakítóan meleg nyári nap volt, mely akaratlanul is jó kedvet és a gondtalanság érzését kölcsönözte az embereknek. Stan is jól érezte magát, csak bámult ki az ablakon, szebbnél szebb lányok és rövidebbnél rövidebb szoknyák tömegét látta mindenütt.

Egyszerre egy furcsa, ám ismerős hang rázta meg. A hang egy hastáji érzéssel vegyült. Mintha valami mocomorogna beleiben. „Valamit összeehettem! – gondolta – Semmi ok a pánikra, az is lehet, hogy csak az idegesség.” Hiszen mindennél nagyobb szüksége van most arra, hogy megkapja ezt az állást. A két kezét is összetenné akár, hogy megkapja, holott sohasem járt templomban.

Újabb rázkódás a belekben. Arcát hirtelen elöntötte a hideg veríték. „Már csak egy megálló, utána a friss levegő majd helyrehozza a dolgot.” A füledt, meleg autóbusz és mások pállott verejtékszagának szájíze nem feltétlen van jó lélektani hatással az emberre.

Stan úgy érezte, mintha börtönből szökne meg, mikor hirtelen leugrott végre a kívánt megállónál. Arcát megcsapta a friss levegő és valóban segített rajta kicsit. A hastáji nyomasztó érzés elmúlt és ő újra felüdültén indult el a másik busz megállójába, ami végre az úticéljához repíti majd. Sétált, nézelődött, egy zenés videóban érezte magát, miközben határozott léptekkel szelte a flasztort.

Jókedve azonban nem tartott sokáig. Az ismerős hang és a hastáji érzés ismét előtört, de sokszoros erővel. Pánik és kétségbeesés fogta el. Nem tudta pontosan, hogy a stressz lehet a hibás, a tegnapi esti vörösbors, vagy a mai reggeli mellé ivott, kissé darabos, csípős ízű tej, de egy hangos gyomorrángás és az azt kísérő nyilalló fájdalom tudatta vele, hogy azonnali megoldásra van szükség. Az órájára tekintve nyugtázta, hogy belefér az idejébe egy gyors vécézés, így be is rontott az első kocsmába, ami az útjába került.

A bár üres volt, csak a csapos lapozgatott unottan valami szennylapot a pult mögött.

– Szabad a mosdó? – kérdezte Stan, immáron kényszeredetten görnyedt testtartást fölveve.

– Csak fizető vendégeknek – válaszolt a csapos, fel sem nézve a magazinból.

– Haver, ne csináld már. Mindjárt beszarok!

A csapos felnézett, láthatóan meg sem lepődött a csuromvizesre izzadt inget viselő, görnyedten toporzékoló fiatal férfi látványán.

– Vegyél valamit, mert addig oda be nem mész!

– Nem ér rá, miután kijöttem? – kérdezte Stan, miközben a beleiben vésszesen ketyegett az időzített bomba. Biztos volt benne, hogy nem maradt sok ideje hátra.

– Nem engedek be ide minden csövest, hogy összeszarják a klotyót, aztán pedig takarítsak utánuk.

– Úgy nézek ki, mint egy csöves?

– Nem feltétlenül, lehet, csak be akarsz löni magad odabent.

Stan nem bírta tovább, egy óvatlan pillanatban megragadta a mellékhelység kilincset és készült berontani, de a csapos szinte fénysebességgel termett mellette, csontos öklét emelve. Stan nyilallásszerű fájdalmat érzett a bal füle tövében és mire kicsit magához tért, már az utcán találta magát, a járdán fekvé. Felemelte a fejét és az ajtó felé nézett. A csapos még mindig ott állt.

– Takarodj innen és meg ne lássalak itt még egyszer! – üvöltötte, majd visszament a bárba.

Stan lassan, elgyötörten feltápáskodott, hasát kínzó fájdalommal gyötörve sürgette most már a szükség. Beleit feszítették a gázok, de nem engedett szabad utat nekik, félt, hogy ez visszafordíthatatlan folyamatokat indítana el. Lépteit megszorozva nézelődött körbe, az alkalmas helyet kereste, egy eldugott sikátor, egy sötétebb zug, vagy akár egy félreeső telefonfülke képében.

Egy háztömb megtétele után megkönnyebbülten vette észre, hogy a hasfájás enyhült. Boldogan nyugtázta volna a változást, ha nem érez újabb mocorgást a hasánál mélyebbről, a végbele környékén. Érezte beleinek lüktetését, visszatartathatatlannal pumpálták tartalmukat a legközelebbi testnyílás felé. Teste engedelmeskedett a nyomásnak és egyre kevesebb ellenállást fejtett ki, szabad utat adott az ürítés alkalmatlan, ámde elkerülhetetlen folyamatának.

Stan teste megrázkódott, bőrfelületének minden apró darabkáját elöntötte a veríték. Egyszerre volt melege és rántotta össze testét a hideg. Hosszú ujjú inge alatt viszketett, szeme előtt kezdett elsötétülni a világ azon része, ami nem a mielőbbi WC-használat lehetőségével volt összeegyeztethető. „Mindegy, biztosan mással is megesett már ez” – arra gondolt, hogy, minden remény elveszvé, az utca közepén fogja magát összeszarni, a járókelők szeme láttára. Vajon el tud viselni ekkora megaláztatást? Vagy inkább a halál? Összeesni a fájdalomtól, eszméletveszítetten... de ha ugyanúgy összecsinálja magát tehetetlen állapotában? Nem lesz ez így jó. Pedig máskor mennyire könnyen megy... Csak megissza a reggeli kávé, hóna alá csapja a hírlapot és megy is... Hihetetlen, hogy egy ilyen teljesen hétköznapi, egyszerű dolog néha ilyen nehéz lehet.

Alig volt már magánál, mikor a gyötrelém általi csőlés alagútjának végén végre meglátta a fényt: egy neonvilágban és reklámok sokszínűségében tündöklő plázát, melyben, Stan tudta, végre feloldozást nyerhet kínjai alól az egyik mellékhelységben.

Újabb lüktető roham támadta meg beleit, ahogy közeledett a megváltás felé, és ekkor megérezte azt, amit a végső-kig szeretett volna kiséletetni. Nyílása kitégult, utat nyitva ezzel a régóta kifelé törekvő gonosznak. De Stan gyorsabb volt. Szinte reflexszerűen nyúlt hátra egyik kezével és kétujjas nyomással nadrágon keresztül tartotta vissza a lassan elkerülhetlent. Sietősre vette lépteit, életét kockáztatva vágott át az úton az autók között, útját hangos dudálások és szitkok követték. A pláza forgóajtóját nyomással sürgetve rontott be és azonnal bele is botlott a felismerésbe: A WC az emeleten van. Már minden mozdulat fáj, dugónak használt ujjai kezdtek fáradni. Minden egyes lépéssel fokozódott a kín, ezért a mozgólépcsőt választotta, melyet halkan, orra alatt mantrázva sürgetett, de hiába. Egy örök-kévalóságként tűnt az emeletre jutás, de mikor végre megtörtént, Stan már csak totyogós léptekkel mert közlekedni a mellékhelység felé.

Az ajtón belépve napjának első szerencsés fordulata érte, mikor meglátta, hogy van egy szabad fülke. Elfoglalta, bezárta az ajtót. Egy gyors pillantást vetve a nyilvános vécék higiéniai állapotára jellemző fertőre, átfutott az agyán a papírból való ülpárna építése, azonban a szükség gyorsan elhessegette ezt a gondolatot. Combjai még hozzá sem értek a deszkához, de már vulkánként tört ki belőle minden. Biztos volt benne, hogy orgazmust él éppen át.

Testét ezután a legtökéletesebb nyugalom és könnyedség járta át, válláról a teher leesett és nagyot csobbant. A megpróbáltatások után már csak apró problémának tűnt a szemében az, hogy nem volt a fülkében vécépapír. Belebotlott a nadrágja zsebeibe, de zsebkendő sem volt nála.

– Haver, van odaát papír? – kopogott át a szomszéd fülkébe

- Mi?
- Van nálad papír? Itt nincs.
- Csak annyi, amennyi nekem kell.
- Ne csináld már, adj belőle egy keveset!
- Mondtam már, annyi van, amennyi nekem kell – mondta a fülkeszomszéd.

Stan újra kétségek közt érezte magát. Végigfutott minden tárgyat a fülkében, amik alkalmasak lennének a feladatra, majd a tárcájában kutatva arra a következtetésre jutott, hogy sajnos anyagilag nincs eleresztve annyira, hogy bankjegybe törölje a seggét.

Percekig gondolkozott, de aztán hirtelen felismerésként ötlött agyába a zoknijában rejlő lehetőség. Levette a cipőit, mindkét zokniját lehúzta, majd visszavette a cipőket. Kényelmetlen volt ugyan, de a rászáradt szartól viszkető seggel ülni egy állásinterjún biztos kényelmetlenebb.

Mindkét zoknit fel kellett használnia, hogy tisztára törölje fertályát, de ha nem kellett volna, akkor is leveszi mindkettőt már csak a szimmetria miatt is.

A fülkéből kilépve a mosdókagylóhoz állt és lehangoltan nézett a tükörbe. Haja teljesen vizes volt az izzadságtól és össze-vissza állt. Az ingjén több izzadságfolt volt, mint száraz terület. Kigombolkozott és megmosta felsőttestét, hogy legalább verítékszaga eltűnjön kissé. Az órájára nézett. Még van ideje! – gondolta. Még odaérhet, hiszen nagyon kell neki ez az állás, nagy lehetőség lenne, és végre kimászna az anyagi slamasztikából. Mindennél jobban szeretne volna, ha megkapja a munkát és végre a nyugalom sínjein döcöghetne megint az élete.

A plázából kirentva a buszmegálló felé vette az irányt, már nem is volt olyan messze tőle. A friss levegő üde cirógatását érezte kemény megpróbáltatásokat átélt testének felületén. Már látta maga előtt a megállót, majd a túloldali kereszteződésben meglátta a buszt is. El kell érnie! Sürgette magát, megszaportázza lépteit, de nem túlságosan, nem akart újra leizzadni. A busz megállt, kinyíltak az ajtói, de Stan még messze volt. Utolsó energiáit is kisajtolta sejtjeiből és futni kezdett, hogy elérje. Talpa alatt a busz lépcsőjének fém koppanása hallatszott és ezzel egy időben az ajtó csukódásáé is. Bal karját az ajtó szorításában találva gyorsan feljebb lépett az induló buszon. Beragadt végtagja kiszabadult, de inge recsenő hangot hallatva engedett az ajtó visszahúzó erejének. Stan kénytelen volt hosszú ujjú ingjének egyik karja nélkül helyet foglalni. Az ablaküveg tükröződésében végignézett magán. Úgy érezte, ennél több szerencsétlenség már nem nagyon érheti. Szörnyen festett. Izzadt volt, kócos, fél ingujja nélkül pedig úgy nézett ki, mint egy félcédulás bolond. Ahogy ott ült, nadrágszára feljebb csúszott, felfedve zokni nélküli lábait.

Stan elszánt volt, nem gondolta volna, hogy ennyi megpróbáltatás érheti egy nap, de úgy érezte már nincs veszítenivalója. Kellott neki a meló. A busz a város szélére ért, Stan leszállt, majd az egyik kertből rárontó franciabulldog kitartó unszolásának hatására futva érkezett meg az épülethez és azonnal berontott. Egy idősebb titkárnőféle ült egy asztal mögött, aki úgy nézett végig rajta, mint ahogy a csöveseken szoktak.

- Miben segíthetek? – kérdezte kötelességtudóan, de feltűnő kelletlenséggel.
- A meghirdetett állás miatt jöttem.
- A meghallgatás másfél órával ezelőtt volt, uram.
- Az nem lehet! Direkt hamarabb indultam, még csak fél tizenkettő van! – csattant fel Stan.
- Igen, a meghallgatás pedig tíz órakor volt. Attól tartok, valamit elnézett, uram. – mondta a nő sanda, kárörvendő mosollyal.

– Na, idefigyelj, nyanya! – emelte fel Stan a hangját, két tenyérrel csapva a nő íróasztalára, aki kissé ijedten tolt el magát székestől az asztaltól. – Átutaztam az egész kurva várost, mióta felkeltem, úton vagyok. Míután egy nyakendőt sem bírtam megkötni, két busszal zötyögtem majdnem két órán át, sétáltam egy örökkévalóságot, közben kiütött egy kocsmáros, majdnem beszartam, és az utolsó pár nem lyukas zoknimmal kellett kitörölnöm a seggem. Ezt követően naivan hittem azt, hogy megnyugodhatok, mert az általam épphogy csak elért busz ajtaja odazárta a fél karomat, elszakította az ingemet, a buszmegállótól idáig pedig egy tetves kutya nyálcsorgató, ámde nem túl őszinte szeretete üldözött. Nincs már pénzem, nincs munkám, hetek óta nem laktam jól, szappannal mosom a hajam és budipapírba kell fújnom az orrom. Szóval hölgyem, nagyon lekötelezne, ha venné a fáradságot és keresne nekem itt valami munkát, mielőtt olyasmit teszek, amit mindketten megbánunk majd!

A nő visszahúzta magát az asztalhoz, majd két kezét állá alatt kecsesen összekulcsolva, mindeddig tátott, kar-mazsinvörösrre rúzsosított száját újfent mosolyra húzta.

– Szóval, szar napja van?

– Mick!

A helyiség hátsó ajtaján egy kövér, kopaszodó férfi lépett be, fehér atlétája kajafoltok különböző színeiben pompázott. Éppen egy szendvics utolsó falatjain ügyködött.

– Igen, Mrs. Welles? – mormolta tele szájjal.

– Mutasd meg az úrnak a hátsó lerakót.

– Úgy érti, a raktár mellett?

– Nem, te idióta! A hátsó lerakót. A víztorony mögött.

– Ja, értem – mosolyodott el Mick. – Uram, kérem, kövessen.

Kimentek a hátsó ajtón. Stan körülnézett. Haszonállatokat látott mindenütt. Lovak, sertések, kecskék, birkák, mind külön karámokban.

– Uram, ööö, Mick! Megkérdezhetem, hogy mivel foglalkozik a cég? – kérdezte Stan szorgosan véve fel a kövér fickó által diktált sétatempót. Mick összehúzott szemöldökkel nézett vissza rá.

– Idejött munkáért és még azt sem tudja, hogy mivel foglalkozik a cég?

Stan lesütötte a szemét.

– Nem néztem utána.

– Haszonállatokat fogadunk bértartásra, valamint forgalmazunk vágóipari feldolgozásra – sóhajtotta Mick.

Mikor odaértek a víztoronyhoz és megkerülték azt, Stan orrát az eddiginél erősebb – a farmokra jellemző – szag csapta meg, majd meglátta annak forrását is, egy hatalmas trágyadomb képében.

– Na, itt is volnánk. Ideparkolok a trélerrel, amire fel kell pakolni. Addig maradjon itt.

– Várjon! – szólt Stan a már indulni készülő férfinak. – Úgy érti, hogy ezt a szarkupacot egymagam fel kell rakodnom egy trélerre? – kérdezte, miközben Dávidként emelte fel tekintetét a góliáti domb tetejéig, amivel el kellene bánnia.

– Hát... – tárta szét vastag karjait Mick. – Látsz itt mást? Ha ezzel végeztél, talán kereshetünk neked más feladatot is, amihez látom, már elő is készítetted magad – bökött röhögve Stan hiányzó ingujjára, majd a közeli kerítésre akasztott hosszú, vállig érő szárú kesztyűre, amit lovak inszeminálására használnak.

Stan erőltetett vigyorral fogadta a megjegyzést, majd elgondolkozott. Eszébe jutott a hirdetés: „menedzseri munkakör”... Aztán eszébe jutottak az egyetemen töltött keserves évek. Most itt áll egy halom szar mellett. A diplomája talán arra jó, hogy beletörölje majd a kezét munka után.

– Na, mi van? Kell a meló vagy sem? – sürgette Mick. Stan nagyot sóhajtott és végre megszólalt:

– Hol találok egy lapátot?